

¹Da fuhr die ganze Gemeinde auf und schrie, und das Volk weinte die Nacht.²Und alle Kinder Israel murrten wider Mose und Aaron, und die ganze Gemeinde sprach zu ihnen: Ach, daß wir in Ägyptenland gestorben wären oder noch stürben in dieser Wüste!³Warum führt uns der HERR in dies Land, daß wir durchs Schwert fallen und unsere Weiber und unsere Kinder ein Raub werden? Ist's nicht besser, wir ziehen wieder nach Ägypten?⁴Und einer sprach zu dem andern: Laßt uns einen Hauptmann aufwerfen und wieder nach Ägypten ziehen!⁵Mose aber und Aaron fielen auf ihr Angesicht vor der ganzen Versammlung der Gemeinde der Kinder Israel.⁶Und Josua, der Sohn Nuns, und Kaleb, der Sohn Jephunnes, die auch das Land erkundet hatten, zerrissen ihre Kleider⁷und sprachen zu der ganzen Gemeinde der Kinder Israel: Das Land, das wir durchwandelt haben, es zu erkunden, ist sehr gut.⁸Wenn der HERR uns gnädig ist, so wird er uns in das Land bringen und es uns geben, ein Land, darin Milch und Honig fließt.⁹Fallt nur nicht ab vom HERRN und fürchtet euch vor dem Volk dieses Landes nicht; denn wir wollen sie wie Brot fressen. Es ist ihr Schutz vor ihnen gewichen; der HERR aber ist mit uns. Fürchtet euch nicht vor ihnen.¹⁰Da sprach das ganze Volk, man sollte sie steinigen. Da erschien die Herrlichkeit des HERRN in der Hütte des Stifts allen Kindern Israel.¹¹Und der HERR sprach zu Mose: Wie lange lästert mich dies Volk? und wie lange wollen sie nicht an mich glauben durch allerlei Zeichen, die ich

¹فَرَقَعَتْ كُلُّ الْجَمَاعَةِ صَوْتَهَا وَصَرَخَتْ. وَبَكَى الشَّعْبُ نِلكَ اللَّيْلَةِ.² وَنَدَّمَ عَلَى مُوسَى وَعَلَى هَارُونَ جَمِيعَ بَنِي إِسْرَائِيلَ، وَقَالَ لَهُمَا كُلُّ الْجَمَاعَةِ، لَبِئْسَ مَا فِي أَرْضِ مِصْرَ، أَوْ لَبِئْسَ مَا فِي هَذَا الْقَفْرِ.³ وَلَمَّا أَتَى بَنَى الرَّبِّ إِلَى هَذِهِ الْأَرْضِ لِيَسْقُطَ بِالسَّيْفِ. تَصِيرُ نِساؤُنَا وَأَطْفَالُنَا عَنِيمَةً. أَلَيْسَ خَيْرًا لَنَا أَنْ نَرْجِعَ إِلَى مِصْرَ.⁴ فَقَالَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ، نُقِيمُ رَئِيسًا وَنَرْجِعُ إِلَى مِصْرَ.⁵ فَسَقَطَ مُوسَى وَهَارُونَ عَلَى وَجْهِهِمَا أَمَامَ كُلِّ مَعْشَرِ جَمَاعَةِ بَنِي إِسْرَائِيلَ.⁶ وَشَوْعُ بْنُ نُونٍ وَكَالِبُ بْنُ يَفْنَةَ، مِنَ الَّذِينَ تَجَسَّسُوا الْأَرْضَ، مَرَّقًا ثِيَابَهُمَا⁷ وَقَالَ لِكُلِّ جَمَاعَةٍ بَنِي إِسْرَائِيلَ، الْأَرْضُ الَّتِي مَرَرْنَا فِيهَا لِنَتَّجَسَّسَهَا جَيِّدَةً جَدًّا. إِنْ سَرَّ بَنَى الرَّبِّ يَدْخُلْنَا إِلَى هَذِهِ الْأَرْضِ وَنُعْطِيهَا إِيَّاهَا، أَرْضًا تَفِيضُ لَبَنًا وَعَسَلًا.⁹ إِنَّمَا لَا تَتَمَرَّدُوا عَلَى الرَّبِّ، وَلَا تَخَافُوا مِنْ شَعْبِ الْأَرْضِ لِأَنَّهُمْ خُبْرُنَا. قَدْ رَأَى عَيْنُهُمْ ظِلْمَهُمْ، وَالرَّبُّ مَعَنَا. لَا تَخَافُوهُمْ.¹⁰ وَلَكِنْ قَالَ كُلُّ الْجَمَاعَةِ أَنْ يَرْجِعُوا بِالْحِجَارَةِ. ثُمَّ طَهَرَ مَجْدُ الرَّبِّ فِي حَيَمَةِ الْاجْتِمَاعِ لِكُلِّ بَنِي إِسْرَائِيلَ.¹¹ وَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، حَتَّى مَتَى يَهِينِي هَذَا الشَّعْبُ، وَحَتَّى مَتَى لَا يُصَدِّقُونِي بِجَمِيعِ الْآيَاتِ الَّتِي عَمَلْتُ فِي وَسْطِهِمْ.¹² إِنِّي أَضْرِبُهُمْ بِالْوَبَاءِ وَأَبِيدُهُمْ، وَأَصْبِرُكَ شَعْبًا أَكْبَرَ وَأَعْظَمَ مِنْهُمْ.¹³ فَقَالَ مُوسَى لِلرَّبِّ، فَتَسْمَعُ الْمِصْرِيُّونَ الَّذِينَ أَصْعَدْتُ بِقُودِكَ هَذَا الشَّعْبَ مِنْ وَسْطِهِمْ،¹⁴ وَيَقُولُونَ لِسُكَّانِ هَذِهِ الْأَرْضِ الَّذِينَ قَدْ سَمِعُوا أَنَّكَ يَا رَبُّ فِي وَسْطِ هَذَا الشَّعْبِ، الَّذِينَ أَنْتَ يَا رَبُّ قَدْ طَهَرْتَ لَهُمْ عَيْنًا لَعِينٍ، وَسَخَّابُكَ وَإِقْفَهُ عَلَيْهِمْ، وَأَنْتَ سَائِرُ أَمَامَهُمْ يَعْموِدُ سَخَابٍ نَهَارًا وَيَعْموِدُ لَيْلًا.¹⁵ فَإِنْ قَتَلْتَ هَذَا الشَّعْبَ كَرَجُلٍ وَاحِدٍ، يَقُولُ الشُّعُوبُ الَّذِينَ سَمِعُوا بِخَيْرِكَ،¹⁶ لِأَنَّ الرَّبَّ لَمْ يَقْدِرْ أَنْ يَدْخُلْ هَذَا الشَّعْبَ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي حَلَفَ لَهُمْ، قَتَلَهُمْ فِي الْقَفْرِ.¹⁷ قَالَانَ لِنَعْظُمُ قُدْرَةَ سَيِّدِي كَمَا قُلْتَ،¹⁸ الرَّبُّ طَوِيلُ الرُّوحِ كَثِيرُ الْإِحْسَانِ، يَعْغِزُ الدَّنْبَ وَالسَّيِّئَةَ، لَكِنَّهُ لَا يَبْرِيءُ. بَلْ يَجْعَلُ دَنْبَ الْآبَاءِ عَلَى الْآبَتَاءِ إِلَى الْجِيلِ الثَّالِثِ وَالرَّابِعِ.¹⁹ إِصْفَحْ عَنْ دَنْبِ هَذَا الشَّعْبِ كَعْظَمَةِ نِعْمَتِكَ، وَكَمَا غَفَرْتَ لِهَذَا الشَّعْبِ مِنْ مِصْرَ إِلَى هَهُنَا.²⁰ فَقَالَ الرَّبُّ، قَدْ صَفَحْتُ حَسَبَ قَوْلِكَ.²¹ وَلَكِنْ حَيٌّ أَنَا فَنُؤْمَلُ كُلُّ الْأَرْضِ مِنْ مَجْدِ الرَّبِّ، إِنْ جَمِيعَ الرِّجَالِ الَّذِينَ رَأَوْا مَجْدِي وَآيَاتِي الَّتِي عَمَلْتُهَا فِي مِصْرَ وَفِي الْبَرِّيَّةِ، وَجَرَّبُونِي الْآنَ عَشْرَ مَرَّاتٍ وَلَمْ يَسْمَعُوا لِقَوْلِي،²³ لَنْ يَرَوْا الْأَرْضَ الَّتِي حَلَفْتُ

unter ihnen getan habe?¹² So will ich sie mit Pestilenz schlagen und vertilgen und dich zu einem größeren und mächtigeren Volk machen, denn dies ist.¹³ Mose aber sprach zu dem HERRN: So werden's die Ägypter hören; denn du hast dies Volk mit deiner Kraft mitten aus ihnen geführt.¹⁴ Und man wird es sagen zu den Einwohnern dieses Landes, die da gehört haben, daß du, HERR, unter diesem Volk seist, daß du von Angesicht gesehen werdest und deine Wolke stehe über ihnen und du, HERR, gehst vor ihnen her in der Wolkensäule des Tages und Feuersäule des Nachts.¹⁵ Würdest du nun dies Volk töten, wie einen Mann, so würden die Heiden sagen, die solch Gerücht von dir hören, und sprechen:¹⁶ Der HERR konnte mitnichten dies Volk in das Land bringen, das er ihnen geschworen hatte; darum hat er sie geschlachtet in der Wüste.¹⁷ So laß nun die Kraft des HERRN groß werden, wie du gesagt hast und gesprochen:¹⁸ Der HERR ist geduldig und von großer Barmherzigkeit und vergibt Missetat und Übertretung und läßt niemand ungestraft sondern sucht heim die Missetat der Väter über die Kinder ins dritte und vierte Glied.¹⁹ So sei nun gnädig der Missetat dieses Volks nach deiner großen Barmherzigkeit, wie du auch vergeben hast diesem Volk aus Ägypten bis hierher.²⁰ Und der HERR sprach: Ich habe es vergeben, wie du gesagt hast.²¹ Aber so wahr als ich lebe, so soll alle Herrlichkeit des HERRN voll werden.²² Denn alle die Männer, die meine Herrlichkeit und meine Zeichen gesehen haben, die ich getan habe in Ägypten und in der Wüste, und

لَأَبَائِهِمْ. وَجَمِيعُ الَّذِينَ أَهَانُونِي لَا يَرَوْنَهَا.²⁴ وَأَمَّا عِنْدِي كَالْبِ قَمِينَ أَجَلَ أَنَّهُ كَانَتْ مَعَهُ رُوحٌ آخَرَى، وَقَدْ اتَّبَعَنِي تَمَامًا، أَدْجُلُهُ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي دَهَبَ إِلَيْهَا، وَزَرَعُهُ يَرْتُهَا.²⁵ وَإِذِ الْعَمَالِقَةُ وَالْكَنَعَانِيُّونَ سَاكِنُونَ فِي الْوَادِي، قَانُضِرْفُوا عَدَاً وَارْتَجَلُوا إِلَى الْقَفْرِ فِي طَرِيقِ بَحْرِ شُوف.²⁶ وَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى وَهَارُونَ،²⁷ حَتَّى مَتَى أَغْفِرُ لِهَذِهِ الْجَمَاعَةِ السَّرِيرَةِ الْمُتَدَمِّرَةِ عَلَيَّ. قَدْ سَمِعْتُ تَدْمُرُ بَنِي إِسْرَائِيلَ الَّذِي يَتَدَمَّرُونَهُ عَلَيَّ. قُلْ لَهُمْ، حَيْثُ أَنَا يَقُولُ الرَّبُّ، لِأَفْعَلَنَّ بِكُمْ كَمَا تَكَلَّمْتُمْ فِي أُدُنِي.²⁹ فِي هَذَا الْقَفْرِ تَسْفُطُ جُسُكُمُ، جَمِيعُ الْمَعْدُودِينَ مِنْكُمْ حَسَبَ عَدَدِكُمْ مِنْ ابْنِ عِشْرِينَ سِنَةً فَصَاعِدًا الَّذِينَ تَدْمَرُوا عَلَيَّ. لَنْ تَدْخُلُوا الْأَرْضَ الَّتِي رَفَعْتُ يَدِي لِأَسْكِنَكُمُ فِيهَا، مَا عَدَا كَالِبَ بْنَ يَفْتَةَ وَبِشُوعَ بْنَ نُونٍ.³¹ وَأَمَّا أَطْقَالِكُمُ الَّذِينَ قُلْتُمْ يَكُونُونَ غَنِيمَةً فَإِنِّي سَادُجِلُهُمْ، فَيَعْرِفُونَ الْأَرْضَ الَّتِي احْتَقَرْتُمُوهَا.³² فَجُنَّتْكُمْ أَنْتُمْ تَسْفُطُ فِي هَذَا الْقَفْرِ، وَتَكُونُونَ رِعَاةً فِي الْقَفْرِ أَرْبَعِينَ سِنَةً، وَتَحْمِلُونَ فُجُورَكُمْ حَتَّى تَفْتَى جُنَّتَكُمْ فِي الْقَفْرِ.³⁴ كَعَدَدِ الْأَيَّامِ الَّتِي تَجَسَّسْتُمْ فِيهَا الْأَرْضَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا، لِلسَّنَةِ يَوْمٌ. تَحْمِلُونَ ذُنُوبَكُمْ أَرْبَعِينَ سِنَةً فَتَعْرِفُونَ ائْتِغَادِي. أَنَا الرَّبُّ قَدْ تَكَلَّمْتُ. لِأَفْعَلَنَّ هَذَا بِكُلِّ هَذِهِ الْجَمَاعَةِ السَّرِيرَةِ الْمُنْفِقَةِ عَلَيَّ. فِي هَذَا الْقَفْرِ يَقْتُونَ وَفِيهِ يَمُوتُونَ.³⁶ أَمَّا الرِّجَالُ الَّذِينَ أُرْسَلْتَهُمْ مُوسَى لِيَتَجَسَّسُوا الْأَرْضَ، وَزَجَعُوا وَسَجَّسُوا عَلَيْهِ كُلَّ الْجَمَاعَةِ لِإِسَاعَةِ الْمَدْمَةِ عَلَى الْأَرْضِ، فَمَاتَ الرِّجَالُ الَّذِينَ أَشَاعُوا الْمَدْمَةَ الرَّدِيئَةَ عَلَى الْأَرْضِ بِأَلْوَابٍ أَمَامَ الرَّبِّ.³⁸ وَأَمَّا بِشُوعُ بْنُ نُونَ وَكَالِبُ بْنُ يَفْتَةَ، مِنْ أَوْلِيكَ الرِّجَالِ الَّذِينَ دَهَنُوا لِيَتَجَسَّسُوا الْأَرْضَ، فَعَاشَا.³⁹ وَلَمَّا تَكَلَّمَ مُوسَى بِهَذَا الْكَلَامِ إِلَى جَمِيعِ بَنِي إِسْرَائِيلَ بَنَى الشَّعْبُ جِدًّا.⁴⁰ ثُمَّ بَكَرُوا صَبَاحًا وَضَعُوا إِلَى رَأْسِ الْجَبَلِ قَائِلِينَ، هُوَذَا نَحْنُ. هُضَعْدُ إِلَى الْمَوْصِعِ الَّذِي قَالَ الرَّبُّ عَنِّي، قَائِلًا قَدْ أَخْطَأْنَا.⁴¹ فَقَالَ مُوسَى، لِمَاذَا تَتَجَاوَرُونَ قَوْلَ الرَّبِّ. فَهَذَا لَا يَنْجَحُ. لَا تَضَعُوا لِأَنَّ الرَّبَّ لَيْسَ فِيهِ وَسْطُكُمْ لَيْلًا تَنْهَزُمُوا أَمَامَ أَعْدَائِكُمْ.⁴³ لِأَنَّ الْعَمَالِقَةَ وَالْكَنَعَانِيِّينَ هُنَاكَ قُدَّامَكُمْ تَسْفُطُونَ بِالسَّيْفِ. إِنَّكُمْ قَدْ ارْتَدَدْتُمْ عَنِ الرَّبِّ، فَالرَّبُّ لَا يَكُونُ مَعَكُمْ. لَكِنَّهُمْ تَجَبَّرُوا وَضَعُوا إِلَى رَأْسِ الْجَبَلِ. وَأَمَّا تَابُوثُ عَهْدِ الرَّبِّ وَمُوسَى فَلَمْ يَبْرَحَا مِنْ وَسْطِ الْمَخْلَةِ.⁴⁵ فَتَرَلَّ الْعَمَالِقَةُ وَالْكَنَعَانِيُّونَ السَّاكِنُونَ فِي ذَلِكَ الْجَبَلِ وَصَرَّوهُمْ

mich nun zehnmal versucht und meiner Stimme nicht gehorcht haben,²³ deren soll keiner das Land sehen, das ich ihren Vätern geschworen habe; auch keiner soll es sehen, der mich verlästert hat.²⁴ Aber meinen Knecht Kaleb, darum daß ein anderer Geist mit ihm ist und er mir treulich nachgefolgt ist, den will ich in das Land bringen, darein er gekommen ist, und sein Same soll es einnehmen,²⁵ dazu die Amalekiter und Kanaaniter, die im Tale wohnen. Morgen wendet euch und ziehet in die Wüste auf dem Wege zum Schilfmeer.²⁶ Und der HERR redete mit Mose und Aaron und sprach:²⁷ Wie lange murrst diese böse Gemeinde wider mich? Denn ich habe das Murren der Kinder Israel, das sie wider mich gemurrt haben, gehört.²⁸ Darum sprich zu ihnen: So wahr ich lebe, spricht der HERR, ich will euch tun, wie ihr vor meinen Ohren gesagt habt.²⁹ Eure Leiber sollen in dieser Wüste verfallen; und alle, die ihr gezählt seid von zwanzig Jahren und darüber, die ihr wider mich gemurrt habt,³⁰ sollt nicht in das Land kommen, darüber ich meine Hand gehoben habe, daß ich euch darin wohnen ließe, außer Kaleb, dem Sohn Jephunnes, und Josua, dem Sohn Nuns.³¹ Eure Kinder, von denen ihr sagtet: Sie werden ein Raub sein, die will ich hineinbringen, daß sie erkennen sollen das Land, das ihr verwerft.³² Aber ihr samt euren Leibern sollt in dieser Wüste verfallen.³³ Und eure Kinder sollen Hirten sein in dieser Wüste vierzig Jahre und eure Untreue tragen, bis daß eure Leiber aufgerieben werden in der Wüste,³⁴ Nach der Zahl der vierzig Tage, darin ihr das Land erkundet habt; je ein

Tag soll ein Jahr gelten, daß ihr vierzig Jahre eure Missetaten tragt; auf daß ihr innerwerdet, was es sei, wenn ich die Hand abziehe.³⁵ Ich, der HERR, habe es gesagt; das will ich auch tun aller dieser bösen Gemeinde, die sich wider mich empört hat. In dieser Wüste sollen sie aufgerieben werden und daselbst sterben.³⁶ Also starben durch die Plage vor dem HERRN alle die Männer, die Mose gesandt hatte, das Land zu erkunden, und wiedergekommen waren und wider ihn murren machten die ganze Gemeinde,³⁷ damit daß sie dem Lande ein Geschrei machten, daß es böse wäre.³⁸ Aber Josua, der Sohn Nuns, und Kaleb, der Sohn Jephunnes, blieben lebendig aus den Männern, die gegangen waren, das Land zu erkunden.³⁹ Und Mose redete diese Worte zu allen Kindern Israel. Da trauerte das Volk sehr,⁴⁰ und sie machten sich des Morgens früh auf und zogen auf die Höhe des Gebirges und sprachen: Hier sind wir und wollen hinaufziehen an die Stätte, davon der HERR gesagt hat; denn wir haben gesündigt.⁴¹ Mose aber sprach: Warum übertretet ihr also das Wort des HERRN? Es wird euch nicht gelingen.⁴² Ziehet nicht hinauf, denn der HERR ist nicht unter Euch, daß ihr nicht geschlagen werdet vor euren Feinden.⁴³ Denn die Amalekiter und Kanaaniter sind vor euch daselbst, und ihr werdet durchs Schwert fallen, darum daß ihr euch vom HERRN gekehrt habt, und der HERR wird nicht mit euch sein.⁴⁴ Aber sie waren störrig, hinaufzuziehen auf die Höhe des Gebirges; aber die Lade des Bundes des HERRN und Mose kamen

nicht aus dem Lager.⁴⁵ Da kamen die Amalekiter und Kanaaniter, die auf dem Gebirge wohnten, herab und schlugen und zersprengten sie bis gen Horma.